

самий папа Пий VII го пратилъ да живѣе въ Франция (1808). Съ тая постъпка той повдигналъ срешта себе си католическо то духовенство. Въ исто то врѣме Наполеонъ се подпретналъ да покори Пиренейскій полуостровъ. Най-напрѣдъ Французи ти призели Португалия и послѣ захванали и Испания. Наполеонъ повикалъ отъ Неаполъ Иосифа Бонапарта и го поставилъ на испанскій прѣстолъ, а неаполитанскій прѣстолъ далъ на зеть тъ си Мюрата. Нъ първи ти несполуки Наполеонови почнали отъ Пиринейскій полуостровъ. Испанци ти се дигнали срешта французско то владичество и отворили противъ него народна война: всичка та земя се напълнила съ чети доброволци, които налитали ненадѣйно на французска та войска, и я съсиновали. Французи ти трѣбовало да призематъ изново всяка областъ, и тако-речи всякой градъ. (Най-юнашки се опиралъ на Французи ти градъ Сарагоса). Освѣнъ това на Испанци ти дошла на помощъ английска войска. Австрия намислила да се въсползова отъ борба та на Французи ти на Пиринейскій полуостровъ, да си земе назадъ загубени ти области, та подновила война та. Нъ Наполеонъ на-бърже отишьлъ въ Германия, и съ нѣколко побѣди (най-много съ бой тъ при Ваграмъ) накаралъ Австрия да направи миръ (*въ Шенбрунъ* въ 1809 г.). За здравина на миръ тъ Наполеонъ се оженилъ за Мария Луиза, дъщеря на царь Франца.

Въ Германия Наполеонова та власть малко по малко повдигнала на всякъдѣ голѣмо раздражняваніе. Прускій краль Фридрихъ Вилхелмъ III съ помощъ та на нѣколко министри (а най-много на баронъ Штейна), въвелъ голѣми прѣобразованія въ държава та си. Между друго той освободилъ селяне ти съвсѣмъ отъ робство то и задлъжилъ всички ти жители да служатъ едно опрѣдѣлено врѣме въ войска та. Па и въ сама Франция зело да дотегнова на народъ тъ отъ Наполеоново то самовластие и отъ неприкъс-